

Armia półksiężyc: Turecki minister wojny Szeftet basza ze sztabem jeneralnym.

patrzyli na pływający po przestworzu powietrznym „okręt pustyni“. Droga szerzenia kultury i pokojowego podboju, Francuzi niewątpliwie daleko więcej zdziałali dla swego wpływu w cesarstwie marokańskim, aniżeli Niemcy pobrzękiwaniem szablami i hukami salw armatnich, dawanych na postrach przez pancerniki niemieckie na wodach zachodnio afrykańskiego wybrzeża.

Potrójny jubileusz artysty dramatycznego.

Teatr polski nie jest przystanią, która zapewnia pracownikom swoim wygodny byt i spokojną, dobę ze zabezpieczoną starość. Aczkolwiek w ostatnim dziesiątku lat stosunki pod tym względem poprawiły się znacznie na trzech wielkich scenach polskich, to jednak wiele jeszcze czasu upłynie, zanim praca artysty dramatycznego u nas doczeka się takiego materialnego zabezpieczenia, jakie jej daje zagranica. Na jedno tylko nie może się skarżyć u nas działy Melpomeny: na brak sympatii i uznania u szerokiego ogółu polskiej publiczności. Każdy jubileusz teatralny utalentowanego i zasłużonego artysty dramatycznego, zamienia się w Krakowie, we Lwowie czy w Warszawie, na święto teatralne, w którym jednoczą się wszystkie sfery dla oddania hołdu talentowi i zastudze ulubionych pracowników sceny.

Jednym z takich dobrze scenie polskiej zasłużonych artystów, jest wieloletni reżyser teatru lwowskiego, Adolf Walewski, który w bieżącym miesiącu obchodzi potrójny jubileusz, jako aktor, reżyser i literat. Czterdzieści lat upływa bowiem od chwili, gdy Walewski rozpoczął zawód sceniczny, od trzydziestu lat jest reżyserem i tyleż liczy sobie lat pracy jako autor i literat. Niecodzienny ten w istocie w rocznikach polskiego teatru jubileusz scena lwowska upamiętni w dniu 22 b. m. specjalnem przedstawieniem jubileuszowym, które da szerokim kołom publiczności, przyjaciół i wielbicieli talentu artysty uczcić w odpowiedni sposób jego pracę i zasługi.

Adolf Walewski, jako artysta dramatyczny, ma swą piękną kartę w historii sztuki. W skromniejszym zakresie przedstawiciela ról charakterystycznych umiał on rozwinąć wielkie bogactwo pomysłów, oparte na inteligentnej obserwacji typów, na umiejętności patrzenia na życie, co ujawnił także jako pisarz w swych utworach dramatycznych i nowelistycznych, podpatrując życie zakulisowe teatru i jego typy. Każda z jego kreacji miała zawsze głębszy podkład psychologiczny, jakiś odrębny rys śmiechu, przeświecającego, jak przez izer, jakąś cechą melancholii życiowej. Kreacji tych nie zliczyć, a

każda wyposażoną była piętnem artystycznej myśli.

Adolf Walewski zawód artysty dramatycznego rozpoczął w r. 1871, po ukończeniu Szkoły dramatycznej lwowskiej, na scenie w Poznaniu, dokąd go zaangażował ś. p. Stanisław Dobrzański. W rok później znalazł się już na scenie lwowskiej razem ze St. Dobrzańskim, i odtąd już na całe lat 25 związał swe losy ze sceną lwowską. Gdy w roku 1900 teatr lwowski dostał się pod zarząd Tadeusza Pawlikowskiego, Walewski, nie otrzymawszy engagement, przeniósł się na scenę krakowską, pod dyktando Józefa Kotarbińskiego, i tu jako artysta i reżyser rozwinął niepospolitą energię, oraz trwale zapisał się w pamięci Krakowa jako inscenizator dzieł Wyspiańskiego i wykonawca wskazań nieodżałowanego ich autora.

Po zmianie dyrekcji we Lwowie, powrócił jubilat nasz na swą umiłowaną scenę lwowską, której niesie w dalszym ciągu swą owocną pracę i wieloletnie doświadczenie artysty i reżysera. Jako pracownik sceny teatru i literatury dramatycznej, Adolf Walewski należy do tych melicznych typów pracowników, którzy z wielkim talentem łączą rzadkie umiłowanie zawodu, a zaletami charakteru i umysłu jednają sobie serca nie tylko kolegów zawodowych, ale i szerokiego ogółu.

Na uroczysty dzień godów jubileuszowych zasłużonego artysty-reżysera sfery lwowskie zorganizowały akcję mającą na celu upamiętnienie tego obchodu honorowym darem składkowym.

Sprawę tę ujął w swe ręce dyrektor teatru p. Ludwik Heller, zawsze skwapliwie przykładający czynną rękę do tego rodzaju objawów uznania dla pracowników sceny. Nie ulega też wątpliwości, że

Potrójny jubileusz: Adolf Walewski, artysta dramatyczny, reżyser i autor.

w uczczeniu zasłużonego artysty nie zabraknie nikogo z tych, co umieją cenić rzetelną pracę, umiłowanie zawodu i prawdziwą zasługę. P.

Francuzi cywilizują Marokko: Wylądowanie aeroplanu w Meknès.